

opusdei.org

Piatok tretieho týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na piatok tretieho
týždňa v pôstnom období.

Navrhované témy sú: svedectvo
zákonníka; návod na
smerovanie nášho života; byť v
Božom kráľovstve.

28.03.2025

JEŽIŠOVI počas jeho pobytu na zemi
kládli mnoho otázok. Niekoľkokrát
tak urobili s cieľom prekrútiť Jeho
slová. Neboli to otázky, ktoré by

reagovali na úprimnú túžbu poznať pravdu; boli jednoducho motivované závišťou, túžbou mať ho z čoho verejne obviniť. V evanjeliu však vidíme aj ľudí, ktorí pristupujú k Pánovi s jednoduchosťou. To je prípad zákonníka, ktorý keď videl, ako dobre odpovedal na otázky farizejov a saducejov, spýtal sa ho: „Ktoré je prvé zo všetkých prikázaní?“ (Mk 12, 28). Na rozdiel od predchádzajúcich otázok tento zákonník k nemu nepristupoval so zlými úmyslami. Chcel od tohto veľmi múdreho muža získať odpoveď na zásadnú otázku, ktorá bola aj predmetom neustálej diskusie medzi vtedajšími rabínmi. Zbožný Žid musel dodržiavať viac ako šesťsto pravidiel. Mohlo by byť preto logické spýtať sa, ktoré prikázanie stojí nad všetkými.

Úprimný postoj tohto zákonníka môže byť inšpiráciou pre poslanie kresťanov v súčasnosti. Bol svedkom

Ježišových zázrakov a jeho úlohou bolo práve rozprávať fakty tak, ako sa stali. Jeho svedectvo bez predsudkov muselo mnohým jeho súčasníkom pomôcť prelomiť bariéry, ktoré ich oddeľovali od Pána.

Ukazuje nám, že ak sa chceme priblížiť k Ježišovi, nesmieme lipnúť na predsudkoch, ani ho vyhľadávať, aby sme si potvrdili vopred vypracovaný názor. „Hriech farizejov,“ napísal svätý Josemaría, „nespočíval v tom, že nevideli v Kristovi Boha, ale v tom, že sa dobrovoľne uzavreli do seba; že nedovolili Ježišovi, ktorý je svetlo, aby im otvoril oči“^[1]. Aby sme ho mohli počúvať, je potrebné zachovať si otvorenú dispozíciu premieňať vlastné úsudky vo svetle jeho spásonosného slova.

PRIAMY spôsob, akým zákonník položil svoju otázku, nám dovoľuje predpokladať, že išlo o záležitosť, nad ktorou rozmýšľal už dlhší čas. Mohli by sme povedať, že tento muž sa pýtal na to, čo je v živote skutočne dôležité. A to je v skutočnosti niečo, čo chce vedieť každý. Potrebujeme záchytné body, vodítka, ktoré by nás orientovali pri formovaní nášho spôsobu života: „Možno sme aj zatúžili dostať jasne definovaný program kresťanského života“^[2].

2] Niekedy možno hľadáme odpovede na otázky, ktoré už boli zodpovedané. V skutočnosti Ježiš odpovedal zákonníkovi slovami, ktoré tento pýtajúci sa pravdepodobne poznal naspamäť, pretože išlo o podstatnú časť Zákona, ktorý Boh dal ľudu prostredníctvom Mojžiša: „Počuj, Izrael, Pán, náš Boh, je jediný Pán a ty budeš milovať Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou, celou

svojou myslou a celou svojou silou“ (Mk 12, 29 a porov. Dt 6, 4-5). Ježiš zároveň spojil toto prikázanie s ďalším, ktoré bolo známe aj Židom: „Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého“ (Mk 12, 31 a Lv 19, 18). Týmto spôsobom nám ukazuje, že tieto dve prikázania sú tak hlboko prepojené, že sa stávajú jedným.

„Láska k Bohu je prvá vec, ktorú treba prikázať,“ povedal svätý Augustín, „a láska k blížnemu prvá vec, ktorú treba praktizovať (...) Ty, ktorý ešte nevidíš Boha, láskou k blížnemu budeš hoden ho vidieť. Láska k blížnemu očisťuje oči, aby sme videli Boha, ako to jasne hovorí Ján: *Ved' kto nemiluje brata, ktorého vidí, nemôže milovať Boha, ktorého nevidí?* (1 Jn 4, 20)“^[3]. Milovať ľudí okolo nás je cesta k láske k Pánovi z celého srdca. To bol návod, ktorý dal Ježiš zákonníkovi a ktorý nám neskôr sám dá na mieru: „Milujte sa

navzájom, ako som ja miloval
vás“ (Jn 13, 34).

PO TOM, ako Ježiš odpovedal na
zákonníkovu otázku, opäť vidíme, že
muž sa obrátil na Pána so správnym
úmyslom. V skutočnosti je v jeho
reakcii cítiť nadšenie a spokojnosť:
„Dobre, Učiteľ, správne si
povedal“ (Mk 12, 32). Táto radosť z
perspektívy, ktorú mu Ježiš postavil
pred oči, vedie samotného Pána k
potvrdeniu: „Nie si ďaleko od
Božieho kráľovstva“ (Mk 12, 34).

To nie je malá pochvala! Aj pre nás
by bolo veľkou útechou počuť z
Ježišových úst, že nie sme ďaleko od
toho jediného, čo má cenu: byť s ním
v jeho kráľovstve. O to prosíme, keď
sa modlíme modlitbu *Otčenáš*: „Príď
kráľovstvo tvoje“. Táto formulácia
nám umožňuje pochopiť, že to nie

sme my, kto ide a priblíži sa k nemu: skôr je to Kráľovstvo, ktoré prichádza k nám, je to Boh, ktorý preberá iniciatívu. „A keď ho hľadáme, nachádzame túto skutočnosť: že je to on, kto nás čaká, aby nás prijal, aby nám daroval svoju lásku“^[4].

Kristus však neotvoril brány svojho kráľovstva preto, aby sme v ňom mali úlohu poddaných. Pán chce, aby sme vládli spolu s ním: „Tomu, kto zvíťazí, dám sedieť so mnou na mojom tróne, ako som aj ja zvíťazil a zasadol som so svojím Otcom na jeho trón“ (Zjv 3, 21). V skutočnosti už autori žalmov predvídali, že Adamovi synovia majú byť korunovaní slávou a ctou (porov. Ž 8, 5-6). Vďaka Ježišovmu učeniu ešte lepšie chápeme, že to bude výsledok pre tých, ktorí naplno milujú blížneho, pretože to bol Pánov spôsob života: kraľovať prostredníctvom služby. Panna Mária pochopila, že Boh odstraňuje

mocných z trónu, aby povýšil pokorných (porov. Lk 1, 52), ktorými sú tí, čo vedia slúžiť. Preto bola korunovaná za Kráľovnú vesmíru.

[1] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 71.

[2] Ibid., bod 88.

[3] Svätý Augustín, *In Ioannis Evangelium*, 17,8.

[4] František, *Príhovor*, 18-V-2013.
